Hlodovník

Aneb ze školy i humorně

Gymnázium Brno, třída Kapitána Jaroše 14
4.C 2006-2010

Obsah

Irena Ambrozová 4
Marek Blaha 4
Markéta Chalupníková 4
Martina Gregorová 6
Alena Hanáková 6
Ivan Hlásenský 9
Zdeněk Jadvidžák 14
Viktor Ježek 14
Jitka Jugasová 14
Sarah Legowski 16
Martina Literáková 16
Lenka Marková 16
Veronika Mrkosová (Herberová) 19
Tomáš Nečas 21
Marie Očadlíková 22
Eduard Pataki 24
Pavel Řehák 25
Jitka Řihánková 27
Iveta Sedlinská 28
Jana Sítařová 29
Petr Stupka 29
Bohuslav Šťastný 29
Pavel Vařejka 30
Lenka Vystavělová 31
Bez profesorů 32
Zúčastnění 35

Irena Ambrozová

Prof.: „Už jsem tě seřvala dost, tak ti můžu dát jedničku, abych si u tebe šplhla.“

Prof.: „Hm... Vaverka, nejdřív se se mnou domluvil, pak na mě půl hodiny čekal, a pak jsem ho nechtěla zdržet... tak mu dáme jedničku. Na jedničku musíte něco umět nebo si ji vytrpět.“

Prof.: „Co přinesli Féničané hudbě?“
Štěpán: „Oheň.“

Prof.: „Když zpívá vícehlas, tak poslouchá, že slyší.“

Prof.: „Děťátka, chcete něco?“
Dan: „Ano, čokoládu.“
Prof.: „Tak už jsem slyšela kdeco, ale že by po mně někdo chtěl čokoládu?“

Marek Blaha

Prof.: (první hodina s Wordem) „Vždycky, když se vám ve Windowsech objeví něco systémového, co tam nechcete, a máte možnost dát Storno, dejte ho.“

Markéta Chalupníková

Prof.: „Jak vypadá vlajka prezidenta republiky?“
Mates: „No, má tam lvici.“

Prof.: (po básničce k Soukupovi) „No ještě, že jste tu básničku nezapomněl, já to po Vás nemůžu přečíst.“

Prof.: „Není ta aktualita na prvním místě na novinky.cz?“
Padja: „No, teď už je třetí.“ (s notebookem)
Dan: „Zkuste aktuálně.cz, to určitě nečetla.“
Prof.: „No, to jsem nečetla.“

Prof.: „Další aktualita?“
Marťas: „Přesuňme se do bulváru...“

Maci: (po začátku hodiny) „Já jsem byl čůrat.“
Prof.: „Tak budete recitovat.“
Maci: „Jen za to, že jsem byl čůrat?“
Prof.: „Ne, ještě jste nerecitoval.“

Prof.: (Mates přikluše ke katedře s gypsem na ruce) „Chcete mě zbít?“

Prof.: „Dostali jsme nabídku od paní profesorky Hanákové...“
Dan: „Ne...“

Prof.: „Vulgarismy – sprosté výrazy.“
Dan: „Například?“
Prof.: „Například... si sami napište.“

Prof.: „Co znamená homonymum?“
Mates: „No, znamená to víc věcí. Třeba window a okno.“

Prof.: „Goethe napsal, že je to nejohavnější kniha, která kdy byla napsána...“
Padja: „To ještě nečetl Pottera.“

Prof.: „Napište nám na tabuli Bílá Hora.“
Soukup: „Jak se píše velké psací H?“

(Kristýna je zkoušená, Chalupníková se podezřele rozhlíží po klidné třídě)
Student: „Co se děje?“
Prof.: „No vy jste nějak podezřele v klidu, to mě trápí!“

Prof.: „Vám nefunguje rozhlas? Nahlásili jste to?“
Třída: „Už rok zpátky.“
Prof.: „Mně v kabinetu nefunguje topení ani světlo, tak se sem chodím ohřát.“

Prof.: „Pověz nám něco o Maryše.“
Dan: „Já nevím, jak se jmenovala hlavní hrdinka.“
Prof.: „No Maryša.“

Vlaďka: „Abrahámovi svědci???“
Prof.: „Předci... to není sekta.“

Prof.: (diktuje věty k samostatné práci)
„Ten mladý muž.“,
„Její oblé rameno.“,
„Naše malé dítě.“
Šárka: „To to jde pěkně po sobě.“

Prof.: „Vytáhnem si učebnici. Kde já ji mám?“
Vebru: „To bude za pět.“

Prof.: „Můžeme se všichni lidé shodnout, co je pro všechny dobré?“
Mates: „Třeba žít.“
Student: „Pro sebevrahy je to zase zlo.“

Martina Gregorová

Prof.: „Karolino, otoč se čelem ke mně!“
Karča: (otočí se)
Prof.: „A už se nebav!“
Karča: „Ale já se nebavím! Já si povídám.“

Prof.: (věta s odlučitelnou předponou) „A co bude na konci věty?“
Mates: „Tečka.“

Alena Hanáková

Prof.: „Přiznejte se bez mučení, kdo nemá atlas, ať mu můžu zadat speciální úkol... Mučení je až do Marie Terezie povoleno!“

Prof.: (při testu) „Co na mě tak civíte, já ty odpovědi nevyzařuji!“
Padja: „Ale já se dívám na tu mapu za vámi...“

Prof.: „No, musíte Irán nějak vymezit (jako oblast), co já vím, jestli nemluvíte o Antarktidě!“

Prof.:	„Jaké měli náboženství?“
Štěpán:	„Poly... polytechnické náboženství.“
Prof.:	„Co do toho krucinál pletete techniku!?!“
Prof.:	„Ukažte Peloponés.“
	„Je vybarven červenou barvou.“
Kobzič:	(ukazuje Itálii) „A jo, to je Apeninský.“
Prof.:	„Pan profesor Hlásenský sedí hned vedle...“
Kobzič:	(ukazuje ke Kartágu)
Prof.:	„To je růžová, ne červená!“
Prof.:	„Tak test si napíšeme 18. ledna.“
Třída:	„To píšeme fyziku.“
Prof.:	„Tak 15. ledna.“
Třída:	„To je dneska.“
Prof.:	„Byl Leonidas moudrý?“
Štěpán:	„To on byl chytrej.“
Prof.:	(při zkoušení, zkoušený spletl jméno Efialtese)
	„Jsem si říkala, že ho kruci neznám.“
Padja:	„...“
Prof.:	„Podrobnostmi se nezdržujte a táhněte dál!!!“
Dan:	„Prosím, omluvte mě, já jsem minulou hodinu chyběl.“
Prof.:	(po pohledu do třídnice) „Ale my jsme dějepis přes týden neměli, tak nevím, proč se omlouváte.“
Dan:	„Omluvte mě, že jsem se omluvil.“
Prof.:	„Omluvu přijímám.“
Domča:	(při zkoušení neví na pár otázek odpověď)
Prof.:	„Dominiko, kdo vyhrál?“ (ticho)
	„Vy to děláte napínavé.“ (ticho)
Student:	„... ten Login...“
Prof.:	„Longin! Login – vložte heslo!“
Marťas:	(zkoušení na stěhování národů) „Na Jutském poloostrově kmen Jůtů.“
Prof.:	„U2?“
Marťas:	„Jutů.“

Marťas: „Broňo, tak se nech vyvolat.“ (přes třídu)
Prof.: „Tak co třeba vy (Marťas)?“
Marťas: „On slíbil, že se nechá.“
Prof.: „To mě nezajímá.“
Marťas: „Tak si tam rovnou napiště 5.“
Prof.: „Ale já jsem vás ještě nevyvolala.“
„Nenapovídejte nám, dejte mu někdo roubík!“

Prof.: „To, že sex je něco odporného, pochází právě od Aurelia Augustina. Ale to jsem vám původně vykládat nechtěla.“

Prof.: (k Macimu jako službě) „Napište jako téma hodiny Kulturu raného středověku.“
Student: (v půlce hodiny) „Paní profesorko, nemá tam být jen jedno n?“
Prof.: „Ano, ranné brambory. Michal už zase myslí na jídlo.“

Prof.: „Dolníčku, vy jste si zlomil ruku, to máte z toho, že se neučíte dějepis.“

Prof.: (při pololetním zkoušení; Karča otevírá okno z nedostatku kyslíku ve třídě) „Proboha Karolino, neskákejte! Vždyť jsem vám dala dobrou známku.“

Prof.: (o Husovi) „Co na něj uvalili?“
Štěpán: „Vazbu.“
Prof.: „Ne!“
Štěpán: „Kletbu.“
Prof.: „Klatbu!“
(později)
Prof.: „A z jakých poměrů pocházel?“
Štěpán: „No, byl to bohatýr.“

Padja: (při zkoušení) „... kterej...“
Prof.: „Říkáme který... až budeme spolu na Čáře, tak můžeme mluvit hantecem, já su z Oltecu, já ho taky umím.“

Prof.: „Tady ta brána má historickou cenu (ukazujíc na obrázku pevnosti Kalemegdan), protože jsem tam poprvé před mnoha a mnoha lety pila coca-colu.“

Prof.: „Ze mě si příklad neberte, já jsem sice z angličtiny maturovala, ale to bylo v minulém století i tisíciletí.“

Prof.: „Když jsem byla v Irsku v pabu a ochutnala to jejich hnusné pivo, asi jsem ztratila zábrany a začala jsem se s kýmsi bavit anglicky... a věděl, kde leží Brno...“

Student: „Chtělo by to vyvětrat.“
Prof.: „Pořád je to lepší než po matematické třídě!“

Prof.: „Takže ve čtvrtek se nemocní uzdravují, mrtví vstávají z hrobu, aby mohli přijít na test z dějepisu.“

Matuš: (během zkoušení spravuje v lavici rozlepenou botu)
Prof.: „Pozor, Martin se po vás chystá hodit botou... tady to sice trestné není...“

Marťas: (přichází po zvonění) „Omlouvám se, já jsem byl na obědě.“
Prof.: (nekouká zrovna moc přívětivě)
Marťas: (už už se chystá sednout si do lavice) „Já jsem tam zapomněl batoh!“
Třída: (smích)
Marťas: „Můžu si tam pro něj dojít?“
Třída: (další smích)
Prof.: „Tak běžte.“

Prof.: „V dubnu se narodili samí zajímaví lidé:
Hitler, Stalin a já.“

Ivan Hlásenský

Prof.: „Jak poznáme směr větru?“
Matuš: „Nasliníme si prst a...“
Prof.: „NE! Směr větru určujeme podle toho, odkud vane.“

Prof.: (zkoušení na sluneční cyklus)
„Kdy probíhá horní vrcholení?“
Padja: „No... při obědě – když obědváme.“
Prof.: „He, tak to jsem ještě neslyšel. Ale je to špatně, správně to je ve 12 hodin (v poledne).“
Padja: „He, aha... (ups).“

Prof.: „A ty jsi?“
Marky: „Markéta Houbalová.“
Prof.: „No, já nejsu jasnovidec...“

Jarda: „Stáčí se pomocí Cor... Cor...“
Prof.: „Coriolisova síla.“
Jarda: „Cor...“
Prof.: „Opakovat to nemusíš, chceš mě zničit?“

Prof.: „Vnější vlivy působí hlavně na pólech a v tropech.“
Štěpán: „Takže všude!!!“
Prof.: „Ale ne, copak všude jsou tropy a polární oblasti??“

Prof.: „Jaký je nejhlubší hlubokomořský příkop?“
Šárka: „Hmm, Mariánské údolí.“

Prof.: (při zkoušení) „Tak podle tebe je třeba horník exogenní činitel?“

Prof.: „Nadiktujte mi, kdo chybí.“
Služba: „Reiterová.“
Prof.: „Německy, že?“
Služba: „Spielmannová.“
Prof.: „Taky německy, že?“
Služba: „Jabandžievová.“
Prof.: „Tak tu po mně po ránu nechtějte!“

Evča: (při zkoušení) „Karlové pohoří.“
Prof.: „Znám pouze karové...“

Prof.: „Co uděláte, když máte na zahradě kyselou půdu?“
Štěpán: „Vyměním.“

Prof.: „Čím je tvořen alpinský stupeň?“
Student: „Sněhem.“

Prof.: „Proč je tak velký rozdíl v teplotách mezi pouštěmi na rovníku a pouštěmi v mírném pásu?“
Vlaďka: „... protože pouště leží na rovníku...“
Prof.: „Když někdo řekne, že poušť leží na rovníku, tak se jde dobrovolně zastřelit... po skončení mé hodiny.“

Prof.:	„Spočítejte nás někdo.“
Student:	„Jeden chybí.“
Prof.:	„To je zajímavý, mně dva přebývaj.“
Prof.:	„Jaké ještě jsou příčiny dlouhodobé migrace?“
Terka:	„Teplota...“
Prof.:	„Dneska jsem se vzbudil, venku 8°C, emigruju, nebo jak?“
Padja:	(dotaz) „Pane profesore, jak se vyslovuje Jáva, vyslovuje se to [Jáva] nebo [Džava]?“
Prof.:	(poté co se třída a profesor uklidní) „No, musím se přiznat, že za celou svou kariéru jsem neměl podobný dotaz...“ (po chvíli) „A teď půjde k tabuli Veverka (Padja), aha, doporučil bych Vám omezit cizí slova na minimum!“
Padja:	„V každém státě se mluví alespoň jedním jazykem.“
Padja:	„... z předního východu.“
Prof.:	„A kde je zadní východ?“
Prof.:	„Uveďte nějaký důvod sociální migrace.“
Vlaďka:	„No, třeba v Saudské Arábii, no, ne. Tak třeba v Evropě.“
Prof.:	„Nebo na Antarktidě, třeba tučňáci ze sociálních důvodů migrují.“
Prof.:	„Kolik litrů obsahuje 1 barel ropy?“
Barča:	„159 litrů!“
Prof.:	„Správně! Jak to víš??“
Barča:	„Já nevím :-D.“
Prof.:	„To je krásná odpověď – já nevím, jak to vím.“
Prof.:	(zkoušení na konurbace) „Jak je to s administrativní samostatností?“
Roman:	„Ano.“
Prof.:	(při probírání ekonomických integrací) „Vysvětli mi pojem OSN.“
Štěpán:	„Hm, Organizace spojených národů...“ (třída pomohla)
Prof.:	„Ještěže tak, protože jeden nejmenovaný žák z jedné nejmenované třídy mi totiž řekl, že OSN znamená ‚Osvobození Slováků našimi‘.“

Prof.:	„Pověz nám něco o rychlovlacích.“
Karča:	„No..., rychlovlaky jsou vlaky, co jezdí rychle.“
Prof.:	„Takže podle tebe můžeme dělit vlaky na rychlovlaky a pomalovlaky?“
Prof.:	„Hustota železniční sítě.“
Karča:	„No, určitě je...“
Prof.:	„Hustá.“
Student:	(zkoušení na dopravu) „A taky po vodě lodí.“
Prof.:	„Tedy námořní doprava.“
Prof.:	(zkoušení) „Pověz nám něco o průmyslové revoluci.“
Karča:	„No, průmyslová revoluce nešla všude stejně...“
Prof.:	„Já jsem ještě na ulici nepotkal průmyslovou revoluci, jak jde do školy.“
Prof.:	„Tajga neboli lesy jaké?“
Štěpán:	„Lesy sibiře.“
Roman:	„Jehličnaté.“
Prof.:	„Čtyři, takže pokud máte jeden, tak vám tři chybí.“
Prof.:	„Pygmejové dorůstají výšky 130 – 140 cm. Kdo má 150, tak je už basketbalista.“
Prof.:	(před zkoušením) „Dneska mám chuť na Kubiše.“
Prof.:	„Vážení, vy mě dovedete k sebevraždě!“
Třída:	(občas se někdo zasměje)
Prof.:	„A nebo k vraždě!“
Třída:	(výbuch smíchu)
Prof.:	„To by pro mě bylo výhodnější... alespoň dočasně.“
Vaver:	„Nebo k obojímu!“
Matuš:	(při zkoušení) „Říká se, že tam prší jednou za sto let, ale není to pravda, prší tam jednou za pár let.“
Padja:	(před zkoušení) „Chcete můj sešit na mail?“
Prof.:	„Radši ne. Kdo ví, co by to udělalo s mým počítačem.“

Prof.:	„Čím se platí v Norsku?“
	(dlouhá odmlka, nikdo nic neříká)
Broňa:	(zčistajasna) „Penězma!“
Prof.:	„Chytrý chlapec.“
Prof.:	(o Jugasce) „My colleague, he can speek english better.“
Prof.:	„Pánové, jestli vás chytím, tak vás trefím. A jestli vás trefím, tak vás sundám.“
Prof.:	„Jděte, já jdu počítat, ja rád počítám.“
Prof.:	(na lyžáku) „Udržujte v pokojích pořádek. Když přijdu do pokoje a vidím hromadu oblečení, řeknu si: ‚ČUŇATA‘!“
Prof.:	(počítá lidi) „15, 16, 17, u čeho jsem to skončil?“
Student:	„17.“
Prof.:	„Nenapovídej!“
Dan:	„Já jsem byl všude a nikde není.“ (o třídnici)
Prof.:	(začíná ve stejnou chvíli jako Dan) „To jsi byl i v hospodě?“
Prof.:	(při probírání přirozeného přírůstku) „... navíc nám přibývá jakých manželství?“
Student:	„Registrovaných...“
Prof.:	„Vápenec jako energetická surovina? A to jako hodím na chatě kus vápence do kamen místo uhlí a topím s ním?“
Prof.:	„Bude tady klid, nebo bude problém.“
Prof.:	„Donesl jsi mi to potvrzení na kola?“
Vaver:	„Ne.“
Prof.:	„Říkal jsem, že mi ho máš donést do týdne.“
Vaver:	„Ale týden to bude až v pondělí.“
Prof.:	„Ježišmarja. (na Jardu) Mám ho zabít hned nebo až potom?“
Jarda:	„Až zapíšete do třídnice.“
Prof.:	„Kde pramení Vltava?“
Karča:	„Na Vltavské louce.“

Prof.: „A ty seš která?“
Vebru: „Janská.“
Prof.: „Správně.“

Zdeněk Jadvidžák

Prof.: „A ty seš kterej?“
Miki: „Kubiš.“
Vlaďka: „A víte, jak se jmenuju já?“
Prof.: „Jo.“
Vlaďka: „A jak se teda jmenuju?“
Prof.: „Sladká.“
Vlaďka: „Šťastná!“
Prof.: „Sladká nebo Šťastná, to je jedno.“

Prof.: „Jdi se přezout, nebo tě někdo zastřelí!!!“

Viktor Ježek

Prof.: „Odchod do důchodu mám za 35 let, už pátým rokem.“

Jitka Jugasová

Prof.: „Co znamená skilful?“
Přema: (sebejistě) „Zkušenostiplný.“

Prof.: „Já snad omdlím! Použiji nějaké násilí! Neříkáme [kejbort], ale [kíbrt]!“

Prof.: (pondělní hodina) „What were you doing yesterday?“
Mates: „I was writing Bible.“ (úkol do ČJ)
Prof.: (poté co se třída uklidnila) „Už vím, kdo to spáchal, Matěj a za víkend!“

Student: „Může být od hell hellly?“
Prof.: „No, ne.“

Prof.: „No, my (profesoři cizích jazyků) musíme pořád chválit, i když je to třeba úplně špatně. Někdy je to docela těžký, zvlášť v té horší skupině.“

Prof.: „Test nedopadl příliš špatně, což jsem zjistila, až když jsem opravovala druhou (horší) skupinu.“

Prof.: „Veroniko, včera po fyzice nebyla smazaná tabule, musela jsem ji smazat sama. Chtěla jsem Vás napsat na další týden, ale pak jsem nesmazala tabuli po třídních schůzkách, takže jsme si fifty-fifty.“

Jarda: (nejvyšší ze třídy, přijde k tabuli) „Mám ji smazat, nebo mám psát dolů?“
Prof.: „Smažte ji, to byste si tady musel lehnout, abyste něco napsal dolů.“

Šárka: (čte) „I like sweets.“
Prof.: „Přeložte.“
Šárka: „Vypadám skvěle.“
Prof.: „Sweet je cukroví.“

Padja: „I make a phone call when I am angry.“
Honza: „With who?“
Padja: „S psycholožkou.“
Prof.: „Vážně?“

Prof.: „Až se naučíte všechny časy, nebudete ani schopni říct: ‚zítra jdu do kina‘.“

Prof.: „Ten začátek jsem neslyšela, ten konec bohužel ano...“

Prof.: „Předbudoucí čas budeme probírat až před maturitou... druhé skupině to možná zatajím.“

Třída: (po poslechu pohádky v angličtině) „My chceme ještě jednu pohádku.“
Vaver: „Uděláme si takové sentimentální pondělí.“
Prof.: „Tak ještě jednu, ale potom už půjdete spát!“

Prof.: „No, co jste dělali s těmi novinami ve větě Have you throw ... yesterday newspaper...“
„Někteří je vyzvraceli... no, vzhledem k těm zprávám...“

Prof.:	„Sloveso go se pojí se špatnými věcmi. Například go mad, go crazy,...“
Honza:	(tiše) „Go to school.“
Prof.:	„What's in New York?“
Soukup:	„Liberty of Statue.“
Prof.:	„Co je plumber?“
Vlaďka:	„Zubař.“
Prof.:	(odjezd na vodu) „Ten autobus vypadá strašně.“
Jarda:	„To bude dobrý...“
	(Jugasová odchází)
David:	(právě přišel) „Z toho autobusu jde strach.“

Sarah Legowski

Prof.:	(u hudby) „Mistr Cream.“
Prof.:	„British are stupid, USA are the best... No, we are stupid too. Find me a government which is not stupid.“

Martina Literáková

Prof.:	(suplování) „Budeme opakovat renesanci, můžete si otevřít sešity.“ (všichni mají otevřené fyziky, další hodinu píšeme test)
	(po chvilce, kdy se s námi snažila komunikovat)
	„Řekni nám nějakého autora italské renesance.“
Mates:	„No, třeba ten... Vančura.“

Lenka Marková

Marťas:	(stojí 3 lidi) „Omluvte nás oba, my jsme si zapomněli věci.“
Prof.:	„Myslíte všichni oba tři, tak to chápu...“
Prof.:	„Uveďte nějaké příklady zátěžových situací.“
Marťas:	„Prvních pět minut v hodině!“

Prof.:	„To nejčastěji můžete pozorovat u dětí, ráno se probudí a mají žaludeční...“
Dan:	(rychle reaguje) „Vředy!“
Prof.:	„To až později... nevolnost, bolesti hlavy a tak.“
Prof.:	„Nejsem příznivcem homeopatie, sama tomu nevěřím, ale své děti tak léčím!“
Matuš:	„Moje sestra studuje na zdravce a říkala, že po nasazení Heparinu umírá hodně lidí.“
Prof.:	„Takže je to časté?“
Matuš:	„Časté ne, ale je to běžné.“
Prof.:	„Výzkum ukázal, že se člověk přestane koncentrovat asi po 45 minutách. Na poradách taky nedávám pozor pořád.“
Honza:	„A pak hrajete piškvorky se sousedem nalevo...“
Prof.:	„No, pak se bavím se sousedem... (po chvilce rychle dodává) no, spíš se baví soused se mnou.“
Prof.:	(na začátku roku v prváku) „Tak já si projdu váš seznam, stejně si vás příští dva měsíce nezapamatuji.“ (u předposledního jména) „Vaverka, ještě že tu nemáte Veverku!“ (čte další jméno) „Ve... Veverka.“
Prof.:	(k Macimu) „No, jestli chceš lepší známku, můžeš si napsat test.“
Třída:	(Maci se tváří jako že ne) „Za pokus nic nedáš, jdi to zkusit.“ (poté vstává a odchází dopředu)
Prof.:	„Jestli ses neučil, tak mě nedráždi.“ (rychle si sedá zpět) „To je psychologie...“ „V praxi.“
Prof.:	„Veverka, to je který? (Padja se přihlásí) Ježišimaria, to je ten expert.“
Prof.:	(14 dní předem) „A dneska si zadáme tu seminární práci.“ (týden předem) „A dneska si zadáme seminární práci.“ (v den D-1) „Děťátka nezapomeňte, že mi máte zítra odevzat tu seminární práci!“
Třída:	„Ale my jsme si ji nezadávali!“

Prof.:	„... urostlý, snědý...“
Padja:	„Cigán!“
Prof.:	„Tak já ti, Přemku, tu jedničku dám, protože máš české vlastenecké jméno!“
Prof.:	„Vlezla jsem do školy a seřval mě stavbyvedoucí, co tam lezu.“
Prof.:	„Zavřete dveře.“
Mates:	„A proč? Tady je strašný vedro!“
Prof.:	„Neodmlouvej a zavři ty dveře!“
	(po zavření dveří)
Prof.:	„... Ladislav Klíma byl magor!“
Mates:	„Hm, už můžeme, prosím, otevřít?“
Prof.:	„Ano.“
Prof.:	(po dvou hodinách češtiny nás pouští před zvoněním domů) „A kdybyste na chodbě potkali pana ředitele, tak jdete na záchod.“
Prof.:	„Koho si dnes vyzkoušíme? Máme říjen, deset, deset (hledá v seznamu), tu má Veronika Janská.“
Vebru:	(dojde k tabuli) „Ono je ale září, nikoliv říjen.“
Prof.:	„Aha, tak to si běž sednout. Devět, devět, to je Petr Janderka...“ (Soukup obrátí oči vsloup a vstává k tabuli)
Prof.:	(ukazuje staré fotky spisovatelů) „To je poklad! Dneska vám to ukážu a zítra si to ukradnu. Podívejte, Josef Hora, Nezval...“
Prof.:	(mluví o gramofonu) „Pan profesor Blaha přišel, beze slova zasunul a odešel.“
Třída:	(výbuch smíchu)
Prof.:	„Děťátka! Myslete jednoznačně!“
Prof.:	„Já používám sprostá slova... V práci ne, doma taky ne, tak kde je vlastně používám?“
Jarda:	„Nad slohovkama.“
Prof.:	„Jo! A tam je řadím abecedně!“

Prof.: „Děti, kolik je v autě rezerva... Já neumím tankovat... Jednou mi benzina platila čistírnu, jak jsem se polila benzínem. Kdyby u mě někdo škrtl, tak jsem jako Palach.“

Marťas: „Co máte za auto?“

Prof.: „Peugeot.“

Student: „Jakej?... Červenej?“

Prof.: „Kdo to řek?! Kdo to řek?! To si fakt myslíte, že jsem tak blbá?!“

Prof.: „Happyendy, těch já se vždycky leknu, ty mě vyděsí.“

Prof.: „Já chci do pekla, tam je teplo.“

Veronika Mrkosová (Herberová)

Prof.: (monolog paní profesorky) „Zamyslíme se společně... Já nemyslím, já to vím.“

Prof.: „100% z vás to neví, takže si to zopakujeme!“

Prof.: „Kdo to nepochopil, tak za to nemůžu...“

Prof.: (před Vánoci) „Kdo nenakreslil strukturní vzorec benzenu, se dobrovolně vzdá všech vánočních dárků!“

Prof.: (komentuje zvuk od dělníků na střeše) „Tohle mi tak připomíná zubaře...“

Prof.: „Tak jaká je značka pro látkové množství?“

Student: „M.“

Prof.: „Tak to už nám zbývá jen 26 písmen abecedy!“

Prof.: „Příště si vemte kalkulačku, budeme dělit.“

Prof.: „Atomy jsou lehké! Tak až vám vyjde výsledek 50 000 kg, tak to máte asi špatně.“

Prof.: (po nesmyslném výsledku) „No, že by byl mol těžší než kamion!“

Prof.: „Písemka není změť vzorců, které jste nepoužili!“

Prof.: „Co se děje při chemické reakci?“
Vebru: „Mění se vlastnosti a názvy látek.“

Prof.: (k chemické reakci) „To je jako když bys chodila s Michalem a ještě s někým, a pak najednou chodíš s někým jiným.“

Prof.: „A příště se naučíme používat nové tlačíko na kalkulačce – logaritmus. Pan profesor Řehák vám ho za rok vysvětlí.“

Prof.: (na začátku hodiny) „Už jsme konečně získali skluz jako ostatní třídy!“

Prof.: (před zvoněním) „A tímhle začneme minule.“

Prof.: (u teorií zásad a kyselin) „První je moc stará a třetí je příliš moderní. Takže budeme používat tu druhou.“

Prof.: „SiO_2 – chemicky oxid křemičitý a obecně?“
Padja: „Šutr?“

Prof.: „Druhá jednička na zkoušení z chemie, to si dojdu loknout něčeho do kabinetu, počkáte?“

Prof.: (pouštíme si video) „Na kterou (tv) se díváš?“
Štěpán: „Já ani na jednu nevidím.“

Štěpán: (profesorka vypla video) „Ono to přestalo jet.“
Prof.: „Aa, bystrý chlapec.“

Prof.: „Jdu takhle po chodbě a najednou potkám Vlaďku, a ta na mě vyhrkne otázku, proč ji nemám ráda... No co, takhle jsem ztrapněná přede všema kolegama, kdybys raději, Vlaďko, byla zalezlá ve své třídě jak všichni ostatní, ale ono ne, Vlaďku musí znát všichni a taky že ji znají a po pátečním plese všichni znají i Michala (podívá se na Mikiho), že jo? Ten byl roztomilej a kdo tam ještě byl – Michal Macura, ten byl taky roztomilej, ale míň, a většinu doby mu nebylo vidět do tvaře, protože se tam furt k někomu tulil.“

Prof.: „Teď bych si vyvolala nějakou holku, nějakou blondýnu...“
Dan: „Broňa!“

Prof.: „Co to je? Kafíčko? Čokoláda?“
Mates: „To je černý čaj.“
Prof.: „Tak ho postavíš sem do první lavice a vezmeš si ho až po hodině.“
Mates: „A vyndáte mi, prosím, pytlík?“

Padja: „Já jsem dneska trošku mimo.“
Prof.: „Jenom dneska?“

Tomáš Nečas

Prof.: „Jak udělat v této třídě stav beztíže? No, vybourat třídy pod námi a nechat nás padat.“
Padja: „Petardy, vodu a jdem na to.“

Prof.: „Nenašel jsem vaši třídnici.“
Jarda: „Ježiši, ten Vařmen je fakt trotl.“
Prof.: „?“
Jarda: „Si ji zase vzal domů.“

Prof.: „Trochu to smrdí, ale pojďte blíž.“

Prof.: (k Broňovi, který přichází uprostřed hodiny)
„Já o tobě ani nevím, že existuješ, Minář, že?“
Třída: „No, to je Klus...“
Vlaďka: „No, tak to o něm opravdu nevíte, že existuje.“

Prof.: „Pokaždé, když otevírám tuhle skříň (elektrický rozvaděč pro každou lavici v učebně F1), Vlaďka leze pod stůl.“

Prof.: „Au... tady to nějak probíjí.“

Prof.: „Karolino, dopředu!“
Karča: „Nee.“
Prof.: „Já mám dneska za sebou tři hodiny v primě, takže ti dám klidně i poznámku do žákovské knížky!“

Marie Očadlíková

Prof.: „Das Wörterbuch.“
Štěpán: „Sešit, hmm, učebnice?“
Prof.: „Slovník!“

Prof.: „Štěpáne, co jsme se dnes naučili?“
Štěpán: „Hmm, světové strany.“
Prof.: „Tak nám je zopakuj.“
Štěpán: „Sever je im Norden.“
Prof.: „To je na severu.“
Štěpán: „Takže nördlich?“
Prof.: „To je zase severně.“
Štěpán: „Aha, takže Norden.“
Prof.: „Vidím, že to máš pěkně pomíchané.“

Prof.: „Jak se řekne ‚Olžin pokoj‘?“
Marky: „Das Zimmer von Olžin.“

Prof.: „Co je Wohnen s velkým W?“
Štěpán: „Jo,... to bude na začátku věty.“

Maci: Ich gehe aus, Ich gehst aus...“
Prof.: „To má němčina všude ich?“

Prof.: „Tak nám řekněte abecedu.“
Soukup: „Néé, já nevím, jak to jde po sobě... ani česky.“

Štěpán: „[Dabl Fau]“

Štěpán: „[funf]“
Prof.: „Fűnf.“
Štěpán: „[funf]“

Prof.: (Mates už zase svačí) „Já ten jogurt chytnu a vyklopím ti ho na hlavu!“
Mates: „V něm už stejně nic není.“

Prof.: „A čteme to [dí maus]!“
(po chvilce)
Myšan: (říká) „[Dí myš]“

Prof.: „Slovníček nemáš od té doby, co jsi mi vzal ten můj.“
Maci: „Nejdřív jsem ukradl Štěpánovi, ale ten si ho vzal zpátky.“

Prof.: „Přemysl do první lavice!“
Přema: „Ale já se jen smál!“
Prof.: „Snad znáš: Kdo se směje, neví čemu...“
Přema: „... nezlobí!“

Přema: „Ať jde dopředu Mates.“
Prof.: „Matěj zůstane vzadu. Je to morální zkáza pro všechny, jí!“

Prof.: (z ničeho nic začne recitovat)
„Nenasytný Matěj:
Mé břicho je bezedné,
ať ráno či v poledne.“

Prof.: (diktuje věty k překladu) „Kde jsi ztratil ten sešit?“
Přema: „Kde jsi ztratil ten sešit Matěji?“
Mates: „Já jsem nikdy žádný neměl.“

Prof.: „Štěpáne, tak zmlkneš už!?“
Štěpán: (duchem nepřítomen) „Ne, ne.“

Prof.: „Urlaub auf Balkonien není dovolená v zahraničí, ale doma na balkóně.“
Prof.: (po chvilce ke Štěpánovi) „Tak co je to Balkonien?“
Štěpán: „No asi Balkán.“

(druhá skupina neměla němčinu, a tak Vlaďka seděla hned vedle Gabči)
Prof.: „Přestaň česat Gábinu, ať může dávat pozor.“
Gabča: „Ale mně se dává líp pozor, když mě někdo češe.“

Prof.: (na Marky) „Kdo včera chyběl?“
Marky: „Wer hat gestern gefehlt?“
Prof.: (k Jardovi, co se právě vrátil) „Kdo včera chyběl?“
Jarda: „Nováčková, Bezděkovský...“

Prof.: (u cestování) „Co znamená zpáteční jízdenka?“
Mates: „To znamená, že někde su a chci domů.“

Prof.: (ve třídě je horko) „Zavři tam topení.“
Štěpán: „Ne, já radši zavřu to okno.“

Prof.: „Was ist dein Lieblingsspeise?“
Štěpán: „Ich.“

Eduard Pataki

Prof.: „Tak si na to vezmem barvičky, aby měl pan Komenský radost.“

Dan: (při rozdávání testu) „Jak se skupinama?“
Prof.: „Já jsem neříkal nic o skupinách!“
Dan: „Aha, ale to je nefér, ja nemám souseda!“

Prof.: „Kdo chybí?“
Služba: „Šťastná Veverka.“

Prof.: „Vaše kolegyně, soudě dle vašich reakcí, nedělá to, co má, jestli tak chce dělat dál, tak ať se přestěhuje dozadu, aby tím nerušila vaši pozornost.“

Prof.: „Kolik párů chromozomů má člověk?“
Padja: „46.“
Prof.: „Párů.“
Padja: (přemýšlí nahlas) „Tak to máme 30...“

Prof.: „Tak já půjdu do hospody a tam ty písemky opravím.“
Soukup: „Tak moji opravte až na konec.“

(rozhoduje se o známce)
Prof.: (na Šárku) „Polož nějakou otázku.“
Šárka: „Kde žije kapr?“
Mates: (bez dlouhého rozmýšlení) „V moři.“

Pavel Řehák

Prof.:	(ukáže na Padju, aby šel k tabuli)
Padja:	„Proč já? Vždyť to vůbec nechápu!“
Prof.:	„Právě proto!“
Student:	„Ta houba je tak divně zelená!“
Prof.:	„Plesnivá ještě nebude.“
Prof.:	(zadává příklad) „... soustava závaží – na jedno z nich přistane moucha, ta bude mít, řekněme, 10 kilogramů.“
Prof.:	(po neúspěšném prvním příkladě na 3. newtonův zákon) „Čím morbidnější zadání, tím lépe si to zapamatujete. Žížala se přetrhne při tahu 1,5 N. A máme dvě kuřata, která se o žížalu přetahují, ty dokáží vyvinout sílu pouze 1 N. Přetrhnou ji?“
Soukup:	„Přetrhnou, kuřata mají ostrej zobák.“
Prof.:	„NE!“
Padja:	„Proč ne? To chci vidět!“
Prof.:	„Líbí se vám takhle ten nákres (příkladu)?“
Karča:	„Ne.“
Prof.:	„Proč ne, z principu nebo protože jsem ho nakreslil já?“
Karča:	„Protože jste ho nakreslil vy.“
Prof.:	„Tak to si vezmu osobně!“
Prof.:	(při zadávání příkladu) „... vystřelená Arnoldem ze samopalu...“
Prof.:	(v pondělí při řešení nerovnic) „Vidím, že páteční hodina ve vás nezanechala ani nejmenší stopy.“
Prof.:	„Myslel jsem, že měnit znaménka z + na – a opačně vám dneska nebude dělat potíže.“
Prof.:	(fiktivní síly) „Zkuste si nastoupit do tramvaje v kolečkových bruslích!“

Prof.:	„Přestaňte se bavit, Karolino.“
Karča:	„Já už budu hodná, slibuju.“
Prof.:	„Postavte se a slibte, že budete hodná.“
Karča:	(postaví se) „Já už budu hodná.“
Prof.:	„Pokud nebude... můžete ji stlouct.“
Prof.:	„My jsme se domlouvali dneska na tu písemku...“
Třída:	„Nedomlouvali...“
Prof.:	„... no, ale kvůli tomu, že mě rodiče otravovali se známkama, tak jsem ji nestihl připravit.“
Prof.:	„A teď tu nejvnějnější odmocninu.“
Mates:	(poslední lavice) „Hoří.“
Prof.:	„Kdo?“
Mates:	„No, hoří.“
Prof.:	„Proč?“
Prof.:	(Domča vytáhla časopis) „Dominiko, byly doby, kdy se časopisy četly pod lavicí!“
Domča:	„Ty už jsou pryč.“
Prof.:	„Co jste vše ochotni podniknout, abyste nepsali písemku.“
Student:	„Hlášení!“ (v rozhlase, který nám nefungoval)
Prof.:	„No a?“
Vlaďka:	„Ale co když je to požární hlášení? Uhoříme!“
Prof.:	„Alespoň uhoříme s vyřešenou rovnicí.“
Broňa:	(nedává pozor)
Prof.:	„Broňo, co mi věnujete tentokrát?“
Broňa:	(když vidí, že se profesor přibližuje, rychle začne schovávat nějaký časopis do tašky)
Prof.:	„Nový Maxim?“
Prof.:	„Každý zvedne pravou ruku a ukáže na ní od nuly do šesti.“
Prof.:	„Kolik znáte v Brně lidí?“
Padja:	„Od pohledu tak 15 tisíc.“
Prof.:	„Asi využiji toho, že už nemáte sílu se bránit, a půjdeme probírat vektorové násobení.“

Třída:	(začali jsme psát písemku pět minut před koncem přestávky) (zazvoní)
Roman:	(nešťastně) „To se nedalo stihnout!“
Prof.:	„Vy to ještě nemáte hotové?“
Prof.:	„... Druhé skupině, těm jsem toho napovídal...“
Prof.:	„Tak kolik myslíte, že to bude?“
Třída:	„Jedna... dva... nekonečno...“
Prof.:	(provokativně) „Dá někdo víc?“
Prof.:	(zděšený pohled na Ševču s copánky) „Vám to ale sluší.“
Prof.:	„Vlaďko, ty koncertuješ na klavír, že?“
Vlaďka:	„Ano.“
Prof.:	„To vydržíš celou tu dobu mlčet?“
Prof.:	(o Vlaďce Šťastné) „Když je Vlaďka šťastná, stále mluví.“
Prof.:	(profesorovi podruhé zazvoní mobil)
Vlaďka:	„To byste měl zvednout, co když jde někomu o život?“
Prof.:	„Máme matematiku.“
Vlaďka:	„Vy jste jako fajn, ale když jde o život, tak by matematika měla jít do pozadí.“
Prof.:	„Do čeho?!“

Jitka Řihánková

Prof.:	„Tak jak to tady má vypadat se suplováním, na suplování je napsáno Č, ale suplovat češtinu... Taky tam byla zkratka SM...“
Třída:	(smích)
Prof.:	„Taky mě to napadlo...“
Prof.:	(přichází do třídy na supl) „Mám tady být na supl, ale neznám vás a bojím se vás, takže zapíšu do třídnice a půjdu.“

Iveta Sedlinská

Prof.:	„Řekni nějaké slovo ze slangu.“
Vlaďka:	„Třeba haluz.“
Prof.:	„Vysvětli, co znamená.“
Vlaďka:	„No, prostě ‚haluz‘.“
Prof.:	„Hmm, tak to jsem nevěděla – opět jsem si rozšířila obzory.“
Prof.:	„Vy jste snad spadli z višně rovnou na Jarošku!“
	(spojená hodina němčiny, protože Gregorová chyběla)
Prof.:	„Kobzo, co zase děláte? Nedáváte pozor, ven ze třídy!“
Kobzič:	(při odchodu) „Ale já už nebudu otravovat a budu dávat pozor.“
Prof.:	(po odchodu Kobziče) „No, co by jste dělali vy na mém místě, když by vás někdo takto rušil?“
Myšan:	„Já bych normálně odešel.“
Prof.:	„Ven!“
	(po chvíli se začne Broňa vybavovat)
Prof.:	(na Broňu) „Ven!“
Mates:	„Argot – mluva loupežníků.“
Prof.:	„To je již zastaralé.“
Prof.:	„Anakreon opěvoval veselí a radost ze života.“
Matuš:	„A ostrov Lesbos.“
Prof.:	„Básnířka Sapfó.“
Vlaďka:	„Nežila na ostrově Lesbos?“
Prof.:	„Já jsem se tě na nic neptala.“
Třída:	„Ano, ona se ptala vás.“
Prof.:	„Zrovna jsme se k tomu dostali!..., která žila na ostrově Lesbos...“
Prof.:	„Kdo ještě nebyl zkoušen? Co třeba Klus?“
Broňa:	„Byl za 5.“
Prof.:	„A co třeba Macura?“
Maci:	(s úsměvem, jako vždy) „Taky za pět.“
Prof.:	„A to se chlubíš?!?“

Prof.:	(po příchodu do rozeřvané třídy) „Nechovejte se tak atavisticky.“
Padja:	(vykřikne) „Co to je?“
Prof.:	„To je přebírání chování z nižších stupňů vývoje.“
Prof.:	„Když čteme dílo ve středověku...“
Prof.:	„Mluvíme spisovně.“
Student:	„Jo.“
Prof.:	(o rétorickém cvičení s výkladem u tabule) „No, měli by tomu rozumět i ostatní.“
Padja:	„Říkají vám něco uhlíková nanovlákna?“
Prof.:	„No, ne.“
Prof.:	„Kdo by si to vzal (zpracování ukázky)? Co třeba Broňa, ten má málo známek..., vlastně žádné.“

Jana Sítařová

Prof.:	„Já vám pustím video Drogy a neurony.“
Padja:	„JO.“
Prof.:	„To je místní dealer, co?“

Petr Stupka

Prof.:	(do tělocvičny vchází Ševča s rozpuštěnými vlasy) „Rovnou z koncertu.“ (o chvilku později vchází do tělocvičny Matuš – vlasy všude) „Rovnou z elektrárny.“

Bohuslav Šťastný

	(suplovaná hodina)
Prof.:	„No a ty se jmenuješ jak?“
Barča:	„Barbora Jabandžievová.“
Prof.:	(po 10ti minutách) „... a ty to víš, Jandžíbajevová?“

Pavel Vařejka

Studenti:	„Omluvte nás, pane profesore, zdržel nás pan profesor Hlásenský.“
Prof.:	„O Hlásenským se mi ani nezmiňujte. Včera se mě tady ptal, jak jeho třídě můžu dávat z biologie jen 1 a 2! Musel jsem kvůli tomu zrušit rande!“
Vlaďka:	„Stejně bylo třináctýho, tak by z toho nic nebylo.“
Prof.:	„To je jak, když byste část života byli pes, a potom třeba kočka.“
Padja:	„Proč psi teda žerou trávu?“
Prof.:	„Z legrace, možná je to něco podobného, jako proč člověk trávu kouří.“
Prof.:	„Kdo si ještě u mě domlouval zkoušení? (podívá se do papíru) Kobza.“
Třída:	„Chybí.“
Prof.:	„Asi proto, že měl být zkoušen.“
Třída:	„Ten chybí už delší dobu!“
Prof.:	„Ještě rafinovanější.“
Prof.:	(u generativních orgánů rostlin) „Kdybyste se na to podívali zblízka, zjistili byste, že je to takové... tvrdé rostlinné porno.“
Prof.:	„Nám (mužům) se také líbí, když nám přinesete květiny, ale raději máme bonbóny...“
Student:	„Nebo něco tekutého.“
Prof.:	„... nebo něco tekutého.“
V hodině:	„Přihlaste se do molekulární biologie!“
Na třídních schůzkách:	„Přihlaste své děti do molekulární biologie!“
Prof.:	„... a tahle šiška pochází z borovice himalájské, která roste v Himalájích a tady v botanické zahradě...“
Prof.:	„Ne, že až uvidíte příště plíseň, řeknete: ‚fuj‘, ale vezmete si lupu a prohlédnete si ji!“

Prof.: (u třetího probraného oddělení hub za jednu hodinu) „Pohlavní rozmnožování, tak zase chvilka sexu.“

Prof.: (o motolicích) „Je 4x větší, byla zavlečena z Ameriky, no a v Americe je všechno velké!“

Prof.: (o rozmnožování tasemnice bezbranné) „Člověk – vůl, člověk – vůl a někdy...“
Student: „... vůl – vůl...“

Prof.: (o studenokrevných) „Když je venku zima, tak jsou studení, když je tepleji, tak jsou teplejší, a když je teplo, tak jsou teplí.“

Prof.: „Na co mají ryby plynový měchýř?“
Jarda: „Na zadržení dechu.“

Prof.: „Má radost ze suplování je kalena tím, že mám zároveň učit v jiné hodině.“

Lenka Vystavělová

Prof.: (k Matušovi vzadu) „Nebavte se tam vzadu nebo si půjdete sednout dopředu.“
(za chvilku) „Martine, pojďte si sednout dopředu.“
(Matuš teatrálně vstane a přesune se do první lavice)
(vybuchne smíchy) „Jestli tady na mě budete dělat obličeje, tak si půjdete zase sednout dozadu.“

Prof.: „Co se děje s funkcí?“
Ševča: „Asi se roste, asi se zdrcne.“

Prof.: „Tak naposledy už buďte ticho! Tak aspoň spěte, ale nebavte se! Když nemáte dost energie dávat pozor, tak nechápu, jak můžete mít dost na bavení se.“

Prof.: „Jardo, nebavte se, mluvte třeba ušima, ale nebavte se.“ (Jarda se o to ‚pokouší‘, Vystavělová chytne záchvat smíchu). „Víte co, Jardo, raději se bavte, na vás se nedá dívat.“

Prof.: (v učebně, kde je většina lavic dohromady) Karolino, Matěji, já vás rozsadím!“
Mates: „My spolu ale nesedíme.“

Bez profesorů

Mates: „Výsledek příkladu, kterej měl vyjít 3, mi vyšel 1 a 4/2.“

Padja: (stahuje dolů tabuli a ozve se rána) „Hm, mají to nějaký namazaný...“

Roman: „She is alphabet.“ (namísto athlet)

Roman: „She is cooker.“ (namísto „He is cook.“)

Štěpán: „No, v druháku jsou móóc šupový mařky, mohly by k nám nějaký propadnout.“
Padja: „No, ale čím hezčí mařka, tím horší mobil!“
Štěpán: „Ale to neplatí u všech.“
Padja: „No, ale většinou to tak je.“

Vlaďka: „Starlet!“
Soukup: „Dynamic! U Dynamicu to máš lepší ... tak třeba teď to máme víc na úraz, viď? A jednou to dáme víc na spoření, viď?“

Student: „Prosím tě, nevíš, kolik je hodin?“
Roman: „Ano.“
Student: „No, a kolik teda je?“
Roman: „Ano!“

Maci: (při cestě na vodu) „Anó, kopec, plná čára, to vypadá na ideální situaci pro předjíždění...“
(vyjíždíme autobusem do protisměru a předjíždíme kamion s plynovými lahvemi)
(vzadu všichni na nervy, vepředu asi taky)
Honza: „Právě jsme projeli křižovatku.“
(zařazujeme se zpět do jízdního pruhu)

Posluchač: „Hadi mají 2 plíce.“
Matuš: „Jako za sebou?“

Posluchač: (plíce u plazů) „K čemu si myslíš, že máš bránici?“
Honza: „Ke škytání!“

Soukup: „Vladi, nemáš gumu na 3B tužku?“

Přema: „Mohl byste to napsat, prosím?“
Posluchač: „Jo – moje první práce s křídou.“

Posluchač: „BUĎTE ZTICHA! Ať víte, na co se vás u zkoušení bude Hlásenský ptát!“

Posluchač: „Až se vás Hlásenský bude ptát na osídlení Japonska, tak musíte v prvé řadě říct NEROVNOMĚRNÉ!“

Karča: „Jak vypadá karetní jednička?“
Gabča: „Zlato, v kartách není jednička.“

Starosta: (na besedě) „Tak kdo je tady nejaktivnější?“
Všichni: „Vlaďka!!!“

Starosta: „Stali jsme se jedinou zemí, kde jakýkoli občan s věkem nad 18 let může navrhnout zákon. Krajské zastupitelství ho musí do 90ti dnů projednat a rozhodnout, zda jej pošle k projednání poslanecké sněmovně.“
Mates: „Takže kdybychom je zavalili návrhy, tak...“
Starosta: „Oni stejně nemají co dělat. Takže by zasedali 2x za měsíc, místo 1x.“

Vlaďka: „Já se chci omluvit, že nemám sešit, protože jsem včera dělala v tělocviku kotouly, a nechtěla jsem si ho nosit.“

Marky: (aktualita ve společenských vědách) „Pár poslancům došly kulky v obálce.“

Štěpán: (Štěpán přijde ke své skříňce a nemůže se posadit, jelikož u jeho skříňky sedí Roman) „Sedíš na mém území!“

Štěpán: (sčítáme vektory, po dvou nakreslených vektorech) „To jsou hodiny?“ (v tu chvíli Řehák dokresluje další vektor) „Aha.“

Štěpán: „Dobře se znám, proto znám všechno, co znám.“

Štěpán: (čte slovo besuchen) [bešuken]

Padja:	(hlási absenci – chce nahlásit Šárku Mráčkovou) „... chybí Šárková.“
Štěpán:	„Naši...“ (napovídá mu) „... futuristi.“ (namísto furianti)
Štěpán:	(při zkoušení má jmenovat jednoho z malířů, kteří se podíleli na výzdobě Národního divadla) „Josef Václav...“ (náhlé osvícení) „Saudek!“
Padja:	(s rukou nad kusem drátu, který se má rozsvítit) „80°C.“
Vlaďka:	„Achilles se píše s tvrdým i?“
	(Jarda, Dan a Ševča skáčou parakotoul přes 6 lidí)
Soukup:	„Mám to natáčet... pro pojišťovnu?“
Broňa:	(určuje minimální větu) „Don Juan svedl manželku svého přítele.“
Šárka:	(skočí mu do řeči) „Don Juan svedl svého přítele.“
Přema:	„Takže, když sečtu hrušku s hruškou, vyjde mi větší hruška!“
Honza:	(na výletě do Prahy se Vaver z ničeho nic objeví u nás na pokoji) „Co tady děláš?“
Vaver:	„Pavel si osolil Nightwishe.“
Vaver:	„Kdybys mě ráno našel spát ve skříni, tak víš proč.“
Ševča:	„I was in Germany, it was before Christ... Christmas.“

Zúčastnění

David Bezděkovský
Martin *Marťas* Daněk
Dan Dolníček
Jan *Honza* Drábek
Dominika *Domča* Hamříková
Jaromír *Jarda* Hošek
Markéta *Marky* Houbalová
Barbora *Barča* Jabandžievová
Petr *Soukup* Janderka
Veronika *Vebru* Janská
Bronislav *Broňa* Klus
Michal *Miki* Kubiš
Tereza *Terka* Kubitová
Roman Lukš
Marcela *Máca* Lukášová
Martin *Matuš* Matuštík
Michal *Myšan* Minář
Šárka Mráčková
Gabriela *Gabča* Nováčková
Silvie Reiterová
Přemysl *Přema* Ryšavý
Matěj *Mates* Samek
Karolina *Karča* Spielmannová
Petr *Ševča* Ševčík
Vladimíra *Vlaďka* Šťastná
Eva *Evča* Tikalová
Štěpán Trávníček
Jan *Vaver* Vaverka
Pavel *Padja* Veverka

Ti, co nás opustili

Ondřej Jirásek
Tomáš *Kobzič* Kobza
Lukáš *Koty* Kotoun
Veronika Houbalová
Michal *Maci* Macura
Kristýna Pospíšilová